

Apor Elemér, polgári nevén dr. Kapor Elemér (Rimaszombat, 1907. március 19. – Eger, 2000. január 8.) Apor Elemér a magyar irodalom Dsida Jenővel egyidős egri képviselője volt. Az egri ciszterci gimnáziumban Barankovics István osztálytársa volt, jogi tanulmányait az Érseki Jogakadémián végezte. Népszerű szerzője lett a város irodalmi köreinek, elnyerte a Gárdonyi Társaság irodalmi pályázatának első díját is. 1928-tól az Egri Újság, majd pedig az Eger című lap újságírója, 1933-tól szerkesztője 1944-ig. Az újságírás és az irodalom mellett nagy szenvedélye volt a színjátszás. Rendezőként és színészként is részt vett az Egri Műkedvelők Köre előadásain. Apor Elemér az 1882-ben alapított Egri Dalkörnek is szólistája volt. Frank Tivadar felkérésére ő készítette Egerről az első hangosfilmet. Ő írta a film forgatókönyvét, de a

filmfelvételek helyszíneinek a kiválasztásában is közreműködött. 1944-ben SAS-behívóval vonult be, a 14. egri gyalogszázad katonájaként esett fogságba. Hazakerülve koholt vádak alapján börtönbüntetésre ítélték. Az egri várban raboskodott. Kiszabadulása után rendőri felügyelet alatt állt, a tilalmas, majd a megtúrt kategóriába került. Csak alkalmi munkákhoz jutott, az ÉMÁSZ anyagbeszerzője lett. Felesége kemény sütőipari munkát végzett, ha s zegénységben is, de példás életet éltek. A köztiszteletnek örvendő költő életének utolsó másfél évtizedében tudott visszatérni az irodalmi életbe. Művei: Mindenki nagyinak születik (1935); Mindenütt téged kerestelek (1988) válogatott verskötet; Dobó Istvánról szóló kisregénye: Feje fölött a pallos árnyéka (1992, 1997); Pont a Semmi falán, összegyűjtött versek; A csoda, avagy a hangok története lírai tanulmány a nyelvről. Az Új Hevesi Napló rendre közölte írásait. 2008-ban Eger Város utcát nevezett el róla, 1992-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki a humánus értékekben gazdag életművéért. A "legegribb" költőt az egri Kálnoky László Kulturális Egyesület díszelnökévé választotta. 2000. január 8-án, életének 93. évében hunyt el Egerben. A Hatvani temetőben nyugszik. Igazi lokálpatrióta volt, versében így áldotta meg csodálatos lakóhelyét: „Dajkald völgy eme várost dombok öleljétek süsd nap, hold Te vigyázd pattogó csillagok koszorúja szikrázson árnya fölött. Legyen boldogság, béke hazája örökké!”